

**MUSÍTE MI
ZPÍVAT!**

CLAIRE VAN KAMPENOVÁ
FARINELLI A KRÁL

REŽIE
PŘEKLAD
DRAMATURGIE
SCÉNA A KOSTÝMY
HUDBA
LIGHT DESIGN
HLASOVÝ PEDAGOG
KOREPETICE

MARIÁN AMSLER
PAVEL DOMINIK
LENKA VEVERKOVÁ
PETR VÍTEK
IVAN ACHER
KAREL ŠIMEK
BARBORA VELEHRADSKÁ
JANA VYCHODILOVÁ

OBSAZENÍ

FILIP, ŠPANĚLSKÝ KRÁL / KREJČÍ V BOLONI
ALŽBĚTA PARMSKÁ, ŠPANĚLSKÁ KRÁLOVNA
FARINELLI, SLAVNÝ KASTRÁT
JOHN RICH, ŘEDITEL DIVADLA
DON SEBASTIÁN DE LA CUADRA,
VRCHNÍ MINISTR ŠPANĚLSKA
DR. JOSÉ CERVI, KRÁLŮV LÉKAŘ

VIKTOR DVOŘÁK
KAROLÍNA KNĚŽŮ
VOJTĚCH FRANCŮ
HANUŠ BOR

MILAN KAČMARČÍK
TOMÁŠ WEISSER

INSPICE
NÁPOVĚDA

DANIELA DEYLOVÁ
VERONIKA KOUDELKOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a Jakub Martiňák. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Výroba vlásenek Eva Hrušková. Výroba dekorace Petr Vaňáč - CENTRUM REKLAMY. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

CLAIRE VAN KAMPENOVÁ

Claire Louise van Kampenová, Lady Rylance (1953–2025) byla britská hudební skladatelka, divadelní režisérka a dramatička. Studovala na Royal College of Music a jako první žena se stala hudební ředitelkou Royal Shakespeare Company a následně také Royal National Theatre. V roce 1987 se zde seznámila s Markem Rylancem, pozdějším manželem a celoživotním uměleckým partnerem.

Od roku 1997 stála u znovuoctvení Shakespearova divadla Globe v Londýně jako jeho zakládající hudební ředitelka. Během následujících dvou dekád zde složila hudbu pro téměř padesát inscenací. Hudba pro ni nebyla pouhým doplňkem inscenace, ale dramaturgickým nástrojem, jenž pomáhá vyprávět příběh, vyznačovat mocenské vztahy a podporovat symboliku (např. tympány pro příchod krále, zobcové flétny pro nadpřirozeno). Při komponování hudby van Kampenová vždy vycházela z historických pramenů a často sahala po dobových hudebních nástrojích. Důležité pro ni bylo i samotné rozmístění hudebníků, kteří se stávali součástí jevištní akce a jejich přítomnost měla významový i vizuální efekt.

V roce 2017 byl Mark Rylance královnou Alžbětou II. povýšen do šlechtického stavu, van Kampenová se tudíž stala Lady. O rok později debutovala v Globe jako režisérka, a to *Othellem*, v němž její manžel ztvárnil Jaga. Kromě toho skládala hudbu pro inscenace v dalších londýnských divadlech na West Endu či na newyorské Broadwayi.

Jako dramatička na sebe upozornila hrou *Farinelli a král* (2015), která se po premiéře v Sam Wanamaker Playhouse (malý sál v Globe) přenesla na West End i na Broadway a získala šest nominací na ceny Olivier a pět na ceny Tony. Hra zkoumá léčivou moc hudby skrze vztah kastráta Farinelliho a španělského krále Filipa V., jehož ztvárnil právě její manžel Mark Rylance.

Tvorba Claire van Kampenové ukazuje, jak hudba může zásadně proměnit divadelní zážitek: být hybnou silou příběhu a zároveň probouzet naši imaginaci.

Foto: Tom Jamieson / Zdroj: The New York Times

ŽIVOT, KTERÝ SI NEVYBRALI

V polovině 18. století se na španělském dvoře setkali král Filip V. a slavný pěvec Farinelli. Na první pohled neměli nic společného: panovník byl spjat s dvorem a státnickými povinnostmi, operní hvězda s divadlem a potleskem publika. Přesto si byli blízcí. Možná právě proto, že je spojoval pocit, že svou životní dráhu si neurčili oni sami.

KRÁL, KTERÝ NECHTĚL PANOvat

Filip V. (1683–1746) nastoupil na trůn už v sedmnácti letech, z rozhodnutí svého dědečka, francouzského „Krále Slunce“ Ludvíka XIV. Svou novou roli panovníka však od počátku vnímal spíše jako břemeno. Tíha královských povinností, neustálý tlak a také smrt první manželky Marie Luisy Savojské na něj dolehly natolik, že začal trpět vážnými psychickými potížemi: opakovanými záchvaty melancholie a mánie a také paranoiou.

PĚVEC, KTERÝ ZTRATIL DĚTSTVÍ

Carlo Broschi (1705–1782) pocházel z jihoitalské Andrie. Když mu v dětství zemřel otec, odpovědnost za jeho výchovu převzal starší bratr Riccardo. Právě on zřejmě rozhodl, že Carlo podstoupí kastraci, aby si uchoval výjimečný hlas. Talent mladého chlapce navíc podpořil neapolský soudce a mecenáš Farina, podle něhož si Carlo z vděčnosti zvolil své umělecké jméno Farinelli. Z chudého chlapce se tak stal fenomén evropských operních scén, sláva však měla svou cenu: Farinelli nikdy nemohl žít běžným životem ani založit rodinu.

DLOUHÉ ROKY U DVORA

Když Farinelli dorazil v roce 1737 do Madridu, král Filip V. v něm našel nečekanou oporu. Farinelli zůstal u dvora více než dvacet let a stal se součástí každodenního rytmu královny domácnosti. Každý večer zpíval Filipovi několik árií, podle dobových svědectví měly tyto koncerty na panovníka uklidňující účinek a staly se neoddělitelnou součástí péče o jeho křehké duševní zdraví. Hudba tak dokázala králi poskytnout chvíle klidu a soustředění.

FARINELLI: LEGENDÁRNÍ KASTRÁT VE FILMU A NA DIVADLE

Když v polovině 90. let vznikl film *Farinelli*, svět znovu objevil osud nejslavnějšího pěvce 18. století. Poutavě stylizovaný příběh přitáhl pozornost široké veřejnosti k barokní opeře a fenoménu kastrátů. Divadelní hra *Farinelli a král* naopak začíná v okamžiku, kdy film končí: Farinelli se stahuje z veřejného života a zpívá pouze pro jediného posluchače, duševně nemocného krále Filipa V.

FILM *FARINELLI* (1994)

Dobové zprávy popisují, že jeho zpěv přiváděl publikum do extáze a ženy v hledišti dokonce k mdlobám. Kastrace v dětství mu vzala možnost žít běžný život, ale uchovala mu hlas, díky kterému se stal legendou.

Právě tento dramatický osud inspiroval belgického režiséra Gérarda Corbiaua k natočení filmu *Farinelli* (1994). Snímek sleduje pěvcův život od okamžiku kastrace až po úspěchy na velkých evropských scénách a staví do centra dění komplikovaný vztah Carla s jeho bratrem, ambiciózním skladatelem Riccardem. Výrazným

motivem je i téma sexuality, která je u Farinelliho v důsledku kastrace nejednoznačná a obestřená tajemstvím.

Film sklídlil ve světě značný ohlas: v roce 1995 získal Zlatý glóbus za nejlepší cizojazyčný film a vysloužil si také nominaci na Oscara ve stejné kategorii. Diváky zaujal nejen silný příběh a historická výprava, ale i výjimečné hudební zpracování. Farinelliho pěvecké výstupy ve filmu totiž ve skutečnosti nazpívali dva vokalisté: polská sopranistka Ewa Małas-Godlewska a americký kontratenorista Derek Lee Ragin. Jejich zpěv byl ve studiu digitálně propojen, aby vznikla iluze jedinečného hlasu.

Dle kritiků kladl snímek důraz spíše na efektní vizualitu a erotiku než na věrnou hudebně-historickou rekonstrukci a mnozí odborníci mu vyčítali zjednodušení a senzacechtivost. Přesto měl *Farinelli* zásadní dopad: probudil zvědavost u diváků, kteří by k opeře běžně nenašli cestu. V 90. letech se díky filmu zvýšila návštěvnost operních domů, rozšířil se trh s operními nahrávkami a téma kastrátů se dostalo do širší kulturní debaty.

DIVADELNÍ HRA *FARINELLI A KRÁL* (2015)

O více než dvacet let později se britská autorka Claire van Kampenová vrací k Farinellimu z jiné perspektivy. Slavný operní pěvec na vrcholu kariéry náhle opouští záři reflektorů a stává se dvorním hudebníkem španělského krále Filipa V. Jeho zoufalá manželka Alžběta Parmská ho přivádí ke dvoru v naději, že jeho zpěv utiší královny těžké stavy melancholie a šílenství. A skutečně: podle historických pramenů strávil Farinelli u španělského dvora bezmála dvacet let a jeho hlas byl tím jediným, co dokázalo panovníka uklidnit.

Autorka vykresluje Farinelliho v novém, intimnějším světle. V divadelní hře nesledujeme okázalého virtuosa před zraky hlučícího obecenstva, ale muže, jehož zpěv se stává léčivou útěchou.

Diváci, kteří znají Farinelliho filmový portrét, mají nyní příležitost objevit novou kapitolu jeho života, méně známou, ale o to dojemnější a lidsky bohatší. *Farinelli a král* je příběhem o blízkosti, důvěře a síle hudby, jež dokáže proniknout i do temnoty duševní nemoci. A právě tento nevšední pohled na legendárního pěvce se poprvé představuje českému publiku.

HLAS JAKO MOST K EMOCÍM

ROZHOVOR S BARBOROU VELEHRADSKOU
PTALA SE LENKA VEVERKOVÁ, DRAMATURGYNĚ INSCENACE

Vojtěch Franců se v inscenaci *Farinelli a král* pouští do výjimečné hlasové výzvy: zpívá v kontratenorové poloze, která bývá dnes doménou jen úzkého okruhu specializovaných zpěváků a vyžaduje specifický způsob práce s hlasem. Hlasově ho na tuto roli připravovala Barbora Velehradská, zkušená hlasová pedagožka a odbornice na výuku kontratenorů. Společně jsme si povídaly o tom, jak se dá „vypěstovat“ hlas, jenž zní téměř nadpozemsky, v čem je práce s hercem jiná než s operním pěvcem a jak může kontratenor proměnit náš pohled na mužskou identitu i hlas jako takový.

Co vás na nabídce připravit Vojtěcha Franců na roli Farinelliho zaujalo jako první? Byl to samotný Vojta, téma hry, nebo spíš výzva naučit herce zpívat kontratenorem?

Jistě to byla kombinace několika věcí – Vojta je talentovaný, umělecky i lidsky otevřený herec s velkým zaujetím pro roli, což je inspirující samo o sobě. Přiblížit kontratenorový zpěv někomu, kdo není profesionální zpěvák, ale herec, mě skutečně lákalo. Pocítila jsem odhodlání hledat, jak jeho hlas může tento neobvyklý rejstřík obsáhnout. A naučit herce zpívat a vlastně být kontratenorem bylo pro mě výzvou, kterou jsem se rozhodla přijmout. A samotné téma Farinelliho mi je blízké, tento mimořádný pěvec byl skutečnou superhvězdou své doby. Vojta Franců, jenž v představení ztvárnil právě postavu Farinelliho, se nikdy předtím nevěnoval zpěvu v tomto specifickém hlasovém rejstříku. I přes tuto skutečnost ukázal přirozené předpoklady pro rozvoj falzetové techniky, a tak vznikl ambiciózní plán: naučit herce zpívat, a především být kontratenorem během tří měsíců! Věřím, že se nám tato téměř nerealistická idea podařila.

Jak se podle vás liší práce s hercem, který se učí zpívat, od výuky profesionálního zpěváka? Byla jste překvapená, kam se Vojtův hlas při zkoušení dostává?

Práce s hercem je často kreativní – herec přistupuje k hlasu jako k prostředku vyjádření emocí a významu, ne jen jako k „technickému výkonu“. To může být v určitých ohledech osvobozující. Profesionální zpěvák je více ukotvený v technice. U Vojty mě překvapila jeho schopnost zkoušet a nebát se jít do hlasové polohy, která pro něj není běžná. Vedle pochopení dechové techniky, pěveckého postoje, upevnění hlavové rezonance, použití falzetu a dalších pěveckých dovedností je důležitá citlivost pro barvu i výraz. A tento základ pro kontratenorový projev Vojta brzy objevil a tím mě překvapil. Má přirozený hudební instinkt a schopnost dobře reagovat na technické vedení. Každá hodina zpěvu byla malým dobrodružstvím.

Myslíte si, že druh hlasu (tenor, baryton, bas...) zásadně předurčuje, kdo se může stát kontratenorem, nebo je to spíš otázka techniky a správného vedení?

Základem je samozřejmě dispozice – důležitý je hlasový rozsah, barva falzetu a ochota s tímto registrem pracovat. Dále práce s dechem, intonace... Výraznou roli hraje také psychické nastavení a otevřenost ke zcela jinému způsobu vnímání hlasu. S vhodným vedením se tedy kontratenor „vypěstovat“ dá, ale jen u těch, kteří k tomu mají vrozené předpoklady. Pomoci najít zpěvákovi zdravý falzet – nikoliv napodobeninu, ale autentický rejstřík s vlastním projevem. Kontratenorový hlas je kombinací daru, vytrvalosti i odvahy být sám sebou.

Vojta Franců zmiňoval, že na hodinách s vámi zpívá „celým tělem“. Co si pod tím máme představit?

Při výuce kladu velký důraz na propojení hlasu s tělesným vnímáním: dech, postavení těla, rovnováha a jemná svalová koordinace jsou zásadní. Zpívat „celým tělem“ znamená, že hlas není izolovaný technikou v krku, ale celkovým tělesným a emočním projevem. U kontratenorů je navíc nutné vést hlas do falzetového rejstříku tak, aby zněl svobodně, barevně a přirozeně. A to nelze bez správné pěvecké techniky.

Máte pocit, že díky filmu Farinelli z roku 1994 získal operní zpěv a především ten kontratenorový větší pozornost veřejností?

Myslím si, že měl obrovský vliv – přispěl k popularizaci kontratenorového hlasu mezi širší veřejností. Lidé začali vnímat kontratenor jako něco fascinujícího, neobvyklého, tajemného. Pro mnohé to bylo úplně první setkání s tímto typem hlasu. Zároveň otevřel dveře k zájmu o barokní operu a v neposlední řadě i zájem o umění kastrátů. Film ukázal, že tento hlasový obor není pouhou kuriozitou, ale i hluboce expresivním uměleckým vyjádřením, a vykreslil postavu kastráta jako zranitelného génia, ukázal emocionální kontrast mezi andělským hlasem a vnitřní bolestí zpěváka, což ve veřejném povědomí zanechalo velmi silný dojem.

Farinelli byl ve své době hvězda. Co si myslíte, že z něj dělalo tak výjimečného zpěváka?

Ačkoliv byl jedním z mnoha kastrátů své doby, jeho sláva ho vynesla do pozice, která neměla obdoby. Byl ztělesněním ideálu barokního „umělého“ stvoření, hlasu, jenž se v přírodě nevyskytoval a jenž byl vypěstován k dokonalosti. Myslím, že to byla kombinace technické brilantnosti a hluboké emocionální síly. Jeho rozsah hlasu i citová hloubka projevu dokázaly publikum doslova dojmout k slzám. Dokázal hlasem vyprávět příběhy, vyvolávat emoce a ohromovat. Jeho hlas léčil melancholii španělského krále Filipa V., kterému zpíval denně po mnoho let. A snad se o tom přesvědčí publikum i ve vaší hře *Farinelli a král*. Farinelli disponoval hlasovým rozsahem tři a půl oktávy, mohl na jevišti ztvárňovat jak mužské, tak ženské postavy a tato flexibilita byla v barokní opeře velmi ceněná. Jeho zpěv byl mystickým zážitkem.

Změnilo se podle vás něco zásadního v tom, jak od doby Farinelliho vnímáme mužský hlas... třeba v otevřenosti vůči jemnosti, křehkosti, falzetu?

Určitě ano – společnost se vyvíjí, a tím i naše vnímání hlasu jako součásti identity. Jemnost, křehkost, falzet – to všechno se začíná považovat za plnohodnotné výrazové prostředky. A kontratenor právě tuto změnu krásně symbolizuje. Dává mužské identitě nový, širší rozměr. Já osobně jsem dříve vnímala, že na tento obor bylo pohlíženo jako na „neplnohodnotný“ a musel si na našich operních scénách vydobýt své místo. Přesto stále máme co dohánět, kontratenor boří stereotypy a nutí publikum přemýšlet. V České republice se situace mění a doufám, že i moje pedagogická práce k tomu přispěje. Můj absolvent, s kterým stále spolupracuji, Vojtěch Pelka, je průkopníkem kontratenorového oboru v Čechách a velmi úspěšně ho reprezentuje u nás i v zahraničí.

Myslíte si, že kontratenor může na posluchače působit jinak než třeba tenor či baryton? Vnímají ho podle vás odlišně?

Rozhodně. První reakcí je překvapení a zvědavost. Kontratenor má v sobě určitou nepopsatelnost – pro některé posluchače je zneklidňující, pro jiné nadpozemský. Sama učím všechny hlasové obory, nicméně nejvíce reakcí i dotazů se týká právě kontratenoru. Lidé často reagují velmi silně, ať slzami v očích či otázkou „Co to vlastně bylo?“ Právě to je na kontratenoru fascinující, je křehký i silný zároveň. Zní známě, ale neuchopitelně. Vyvolává zamyšlení a obdiv nad rozsahem lidského vokálního projevu. Celkově vzato, zpěv kontratenora působí na posluchače především svou jedinečností, krásou a schopností vyvolávat silné estetické a emoční prožitky.

Co podle vás způsobuje, že zpěv dokáže člověka doslova fyzicky zasáhnout? Dá se vůbec racionálně vysvětlit, jakou má lidský hlas sílu na naše emoce?

Lidský hlas má mimořádnou moc – není to jen nástroj komunikace, ale především „most“ k emocím. Na rozdíl od jiných nástrojů, které zvuk zprostředkovávají, vychází hlas přímo z těla a nese v sobě tep, dech, napětí a vnitřní svět člověka. Myslím si, že nese celý otisk osobnosti. Nejde jen o zvuk, ale o energii vycházející přímo z těla člověka, a proto je snadné, aby nás hlas zasáhl – nese totiž pravdu o tom, jak se člověk cítí. Ve zpěvu se všechno koncentruje: technika, emoce, autenticita. Když zpěvák najde svůj hlas – nejen technicky, ale i jako nástroj sebevyjádření, zároveň se v ten moment dotýká sám sebe novým způsobem. Zpěv je nejen o tom, co slyšíme, ale i o tom, co cítíme, a to v sobě i mezi sebou. Jako profesorka zpěvu vnímám krásu hlasu v jeho jedinečnosti. Každý hlas je originální, nenapodobitelný a dokáže probudit emoce, protože zní opravdově, dotkne se i něčeho opravdového v nás. Zpěv je pro mě něco nesmírně osobního, přímého a tělesného. Nelze ho oddělit od osobnosti, a proto má sílu působit nejen na emoce posluchače, ale i na toho, kdo ho tvoří. Nese v sobě sdělení emocí, a tím pádem i odhalení sebe sama, což přináší určitou zranitelnost. A proto má zpěv sílu, kterou nelze nahradit žádnou technologií, protože jde o lidskost v té nejčistší podobě.

CENA ZA NADPOZEMSKÝ ZPĚV

V 18. století byli kastráti hvězdami operních scén. Publikum je zbožňovalo, svými platy převyšovali i největší skladatele a jejich technika brala dech: tón dokázali udržet více než minutu a zpívali v rozsahu i tři a půl oktávy. Jejich andělsky křehký a přitom mimořádně mocný hlas vznikl spojením nezměnných dětských hlasivek s dechovou kapacitou dospělého muže.

Za tímto „zázrakem“ se však skrývala cena, jakou dnes jen těžko chápeme: kastrace chlapců, často z chudých rodin, prováděná pod záminkou lékařských zákroků. Nejslavnější z nich, Farinelli, zosobňuje jak vrchol slávy a vlivu, tak i oběť, kterou si vyžádalo umění.

O fenoménu kastrátů se více dočtete v článku *Krása zrozená z krutosti: podivuhodný svět pěveckých kastrátů*, který napsala Magda Klingerová, v časopise *Moderní divadlo*, číslo 1, 2025/2026.

SÍLA MUZIKOTERAPIE

Hudba dokáže zasáhnout tam, kde slova nestačí. Nejenže vyvolává emoce, ale přímo ovlivňuje tělo i mozek. Zpomaluje tep, zklidňuje dech, probouzí vzpomínky a aktivuje centra paměti i emocí. Těchto účinků využívá ve své praxi muzikoterapie, která se uplatňuje např. v péči o předčasně narozené děti, jimž se pouštějí nahrané ukolébavky zpívané rodiči, nebo u seniorů s demencí, protože hudební paměť přetrvává i tehdy, když jiné vzpomínky mizí. Hudba dokonce dokáže podpořit znovuoobnovení řeči po cévní mozkové příhodě.

Muzikoterapeutická sezení mohou mít podobu pouhého poslechu, ale také zpěvu či improvizace na jednoduché nástroje. Cílem není hudební výkon, ale propojení a vzájemná komunikace. Ve hře *Farinelli a král* je zpěv nejen uměním, ale i silou, jež přináší nemocnému panovníkovi úlevu. Hudba tak není pouhým estetickým zážitkem, ale účinným nástrojem k navrácení psychické rovnováhy.

O muzikoterapii se více dočtete v článku Barbory Goffi *Hudba jako nástroj léčby* v časopise *Moderní divadlo*, číslo 1, 2025/2026.

TVŮRCI

MARIÁN AMSLER

Umělecký šéf a režisér Městských divadel pražských. Vystudoval divadelní dramaturgii a následně doktorandské studium v oboru divadelní režie na VŠMU v Bratislavě. Je spoluzakladatelem a režisérem Divadla Letí v Praze, působil jako umělecký šéf HaDivadla v Brně (2010–2014) a Divadla Astorka v Bratislavě (2015–2018). Jako host režíroval v mnoha slovenských a českých divadlech (Slovenské národní divadlo, Národní divadlo, Národní divadlo Brno, Divadlo Aréna, Divadlo Astorka, Divadlo Andreja Bagara v Nitře, Slovenské komorní divadlo v Martině, Městské divadlo Žilina, Dejvické divadlo, Divadlo Petra Bezruče, Klicperovo divadlo a další). Za své inscenace Čechovových her *Platonov* a *Ivanov* získal dvakrát ocenění DOSKY v kategorii Objev sezony. Inscenace *Platonov* byla oceněna na studentských festivalech včetně mezinárodních. V kategorii Nejlepší režie získal DOSKY za inscenaci *Pohania* (Slovenské národní divadlo, 2012) a adaptace Bergmanova filmu *Fanny a Alexander* v jeho režii získala DOSKY za Nejlepší inscenaci sezony (Slovenské národní divadlo, 2016). Inscenace *Vyhánění Gerty Schnirch* v HaDivadle získala v roce 2015 Cenu divadelních novin za režii. Třikrát byl nominován na cenu Nadace Tatrabanky a za inscenaci *Plantáž* byl v roce 2010 jejím laureátem. Do roku 2024 působil jako docent a pedagog režie na bratislavské VŠMU. Od září 2024 se stal pedagogem na DAMU a kmenovým režisérem Městských divadel pražských, kde režíroval muzikál *Lazarus* v divadle Komedie a drama *Yerma* v divadle Rokoko, v divadle ABC dramaturgii tetralogie *Geniální přítelkyně*.

LENKA VEVERKOVÁ

V Městských divadlech pražských působí od roku 2025. Vystudovala DAMU, Katedru teorie a kritiky. Deset let působila jako slovenská dramaturgyně Českého rozhlasu, kde připravila například tituly *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Big Sur*, *Válka Roseových*, *Winton nebyl sám*, *Misery nesmí zemřít* a mnohé další. Je dramaturgyní podcastů *Lyžák*, *Odcizení a Hackerka* a autorkou

rozhlasových dramatizací knih *Spalovač mrtvol*, *Už zase skáču přes kaluže*, *Hlavní přelíčení* a *Pan Theodor Mundstock*. Napsala scénář k novocirkusové inscenaci *Národní sbírka zlovyků* (režie Tomáš Dianiška) a divadelní adaptaci knihy Irvina Welshe *Noční můry s čápem marabu* (režie Tomáš Ráliš). Je spoluautorkou audioseriálu *Sněženky a gangsteři* (režie Tomáš Dianiška) a divadelních her *Noc zlomených nehtů* (režie Tomáš Dianiška) a *Příliš krátké telomera* (režie Jan Mikulášek). V Městských divadlech pražských dramaturgovala inscenaci *Podivuhodný případ Benjamina Buttona*.

PAVEL DOMINIK

Absolvent oboru angličtina – ruština na FF UK. Po krátké epizodě učitele angličtiny pracoval delší čas jako tlumočnický a překladatel. V těchto profesích působil až do začátku 90. let. Od té doby se věnuje především uměleckému překladu prózy, dramatu i audiovizuálních děl. Zásadním způsobem přiblížil českým čtenářům románovou tvorbu Salmana Rushdieho (*Hanba, Děti půlnoci, Čarodějka z Florencie, Maurův poslední vzdech* atd.) a soustavně se zabývá dílem Vladimira Nabokova (*Promluv, paměti, Lolita, Dar, Ada aneb Žár, Lužinova obrana, Smích ve tmě* aj.). Překládal však i jiné autory (např. Graham Greene, Philip Roth, Tom Wolfe, Henry Miller, John Banville). Několik let pracoval i pro dabing ČT, významně se podílel např. na české verzi Formanova *Přeletu nad kukaččím hnízdem* (Cena FITESu a Nadace Patriae). Už dlouho se zaměřuje také na překlady dramatických děl (od psychologických her přes experimentální texty až po muzikály), mezi nejúspěšnější patří *Donaha!*, *Je úchvatná!*, *Holky z kalendáře*, *39 stupňů*, *Pan Halpern a pan Johnson*, *Deštivé dny*, *Shakespeare v Hollywoodu*, *Ledňáček*, *Judy*, monodramata *Můj báječný rozvod* a *Shirley Valentine*. Je nositelem mnoha významných ocenění, z nichž nejvýznamnější je Státní cena za překladatelské dílo (2016).

PETR VÍTEK

Nejdříve získal v roce 2011 bakalářský titul na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové v oboru matematika a informatika. Poté začal studovat režii a dramaturgii na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU – program Divadelní tvorba v netradičních prostorech pod vedením Tomáše Žižky. Ve

studiích pokračoval v programu Scénografie alternativního a loutkového divadla a promoval v roce 2017. Vytvořil výpravy pro Divadlo Na zábradlí, Klicperovo divadlo, Jihočeské divadlo, Městská divadla pražská či Národní divadlo. Spolupracuje též s nezávislou divadelní scénou, jako je Divadlo Letí, Divadlo X10 a MeetFactory. Mezi jeho operní projekty patří scénografické výpravy k inscenacím *Broučci*, *Korunovace Poppey*, *Candide* (Divadlo J. K. Tyla) a *Mefistofeles*, *Mesiáš*, *Hej*, *Mistře* (Jihočeské divadlo) v režii Tomáše O. Pilaře. S Mariánem Amslerem již scénograficky spolupracoval na inscenacích *Oresteia*, *Bang* a *Greta*. Petr Vítek je charakteristický čistou a poetickou estetikou a experimenty s netradičními materiály. Jeho hlavním výrazovým a výtvarným prostředkem je světlo, které se stává neoddělitelným prvkem scénografie.

IVAN ACHER

Tesař, lesní dělník, studovaný výtvarník a se štěstím nevystudovaný hudebník a skladatel, který své působení na scéně elektroakustické hudby přirozeně propojuje kompozicemi v oblasti soudobé hudby. Jeho tvorba se vyznačuje progresivním nadžánrovým hledačstvím a překvapivými přístupy k instrumentaci, aranži i používání hudebních a nehudebních nástrojů, které si sám vyrábí na jeho rodném Nisském mlýně pod Oybinem. Od roku 2002 spolupracuje s Agon Orchestra, byl dvorním skladatelem Davida Jařaba a Dušana D. Pařízka v Pražském komorním divadle (divadlo Komedie), pravidelně spolupracuje s taneční skupinou Lenka Vagnerová & Company. Největší součástí jeho tvorby je hudba pro taneční a divadelní inscenace ověřené mnoha oceněními. Soupis realizací přesahuje 300 titulů u nás a v zahraničí. Byl nominován na cenu České filmové kritiky, Českého lva, Cenu české divadelní kritiky, Cenu Alfréda Radoka, Cenu DOSKY... Je podepsán pod hudbou k inscenacím Národního divadla v Praze, Bratislavě a Brně a mnoha dalších českých a evropských divadel. Vytvořil hudbu k několika desítkám dokumentů a filmů. Za původní operu *Sternenhoch* získal Cenu divadelní kritiky za rok 2018 v kategorii Hudba roku a stal se i absolutním vítězem v počtu nominací.

KAREL ŠIMEK

Počátečním bodem v práci se světlem bylo Národní divadlo Brno, kde začal pracovat jako osvětlovač v roce 2010. Na konci roku 2013 se přesunul z Brna do Prahy, kde začal pracovat jako vedoucí osvětlovačů ve Švandově divadle na Smíchově. Od roku 2015 se živí jako freelancer light designer, programátor, technik, také jako technický a touring produkční pro nezávislé soubory a festivaly. Jako light designer dlouhodobě spolupracuje s Radimem Vizvářem a Danielou Špinar. Jeho pracovní zkušenosti jsou taktéž spjaty se soubory jako Lenka Vagnerová & Company, Spitfire Company, Pražský komorní balet, Tantehorse, DEKKADANCERS, dále s Jarem Viňarským, Andrejem Petrovičem a v neposlední řadě nastalo spolupracuje s Martinem Talagou, jehož performance SOMA získala cenu za nejlepší představení na festivalu Česká taneční platforma 2018. Jeho kroky se protly také s činohrou, operou, nebo baletem všech tří tuzemských Národních divadel v České republice. Od roku 2014 pracuje jako stage manager a technický produkční mezinárodního festivalu pantomimy Mime Fest a od roku 2019 je členem finské MimoArt Company, kde pracuje jako light designer a touring manager. Díky spolupráci se všemi výše zmíněnými měl možnost prezentovat svoji práci na jevištích po celém světě.

BARBORA VELEHRADSKÁ

Česká mezzosopranistka a hlasová pedagožka operního zpěvu. Její hudební dráha je provázána intenzivní interpretační, koncertní i pedagogickou činností. Studium zpěvu zahájila na Pražské konzervatoři ve třídě prof. Brigity Šulcové, ve svém uměleckém růstu pokračovala na Akademii múzických umění v Praze, kde pod vedením prof. Naděždy Kniplové rozvinula svůj hlas i herecký projev. Koncertně vystupovala s významnými českými orchestry – s orchestrem Národního divadla, Komorní filharmonií Pardubice či Karlovarským symfonickým orchestrem. Umělecky působila také v zahraničí (Německo, Itálie, Rakousko, Anglie). Spolupracovala s Českým rozhlasem na nahrávkách písňových cyklů 20. století (Luboš Fišer, Jaroslav Doubrava), kde prokázala hluboký cit pro soudobou hudbu. Vedle interpretační dráhy se významně věnuje pedagogické činnosti. Začínala jako lektorka sólového zpěvu v Dětské opeře Praha, od

roku 2006 je profesorka klasického zpěvu na Konzervatoři Jana Deyla v Praze. Vychovala řadu výrazných absolventů a jako jedna z mála se v České republice dlouhodobě zaměřuje i na výuku kontratenorů. V posledních letech je vyhledávanou odbornicí v oblasti metodiky klasického zpěvu – pořádá odborné semináře, které jsou určeny studentům i pedagogům.

HERCI

HANUŠ BOR

V Městských divadlech pražských je od roku 2007. První herecké zkušenosti získal na přelomu 50. a 60. let jako dětská filmová hvězda. Hlavní roli hrál v Brynychově filmu *Žižkovská romance*, objevil se v Zemanově fantastickém filmu *Ukradeně vzducholoď* a v mnoha dětských rolích na několika pražských divadelních scénách včetně Městských divadel pražských. Vystudoval herectví na DAMU a poté nastoupil do angažmá v libereckém Divadle F. X. Šaldy, kde hrál v inscenacích jako *Amadeus*, *Jak se vám líbí*, *Peer Gynt*, *Proces* nebo *Salome*. V 90. letech působil několik let v Divadle Labyrint a po jeho zrušení nastoupil do Divadla Na Fidlovačce, hostoval v dalších pražských i mimopražských divadlech (Činoherní klub, Dejvické divadlo, Plzeň, Cheb). V rámci Letních shakespearovských slavností se objevil v inscenacích *Macbeth* a *Hamlet* a stále hraje *Veselé paničky windsorské*. Na filmovém plátně jej diváci mohli vidět v Kachyňově snímku *Hanele*, ve ŠtěstíBohdana Slámy nebo zahraničním hororu *Kletba bratří Grimmů*. Účinkuje i v televizních seriálech (*Černí andělé*, *Místo nahoře*, *Kriminálka Anděl*, *Vyprávěj*, *Ordinace v růžové zahradě* ad.). Hostuje ve *Virole*, v Národním divadle, v A studiu Rubín. Často spolupracuje s rozhlasem a natáčí audioknihy. Několik let působil jako pedagog na DAMU a na Mezinárodní konzervatoři Praha. Občas píše nebo překládá písňové texty k divadelním inscenacím. Na jevištích Městských divadel pražských jej diváci mohou vidět např. v inscenacích *Zítřka swing bude znít všude* Ondřeje Havelky, *Petr Pan* Davida Drábka nebo *Geniální přítelkyně* v režii Mariána Amslera.

VIKTOR DVOŘÁK

Po absolvování DAMU nastoupil do angažmá v Moravském divadle Olomouc, kde se představil nejen na velké scéně, ale také v alternativním Studiu Hořící žirafy spjatém s osobností Davida Drábka. Po třech letech odešel do ostravského Divadla Petra Bezruče. V sezoně 2006/2007 zde získal první místo v divácké anketě za mužský herecký výkon. Dlouhodobě spolupracoval s divadelní společností Aqualung a pohybovým divadlem Veselé skoky. Divákům je dobře známý také z televizní obrazovky a z dabingu. Objevil se v seriálech *První republika*, *Sex O'Clock*, *České století*, *Kriminálka Anděl*, *Ordinace v růžové zahradě*, *Redakce* ad. Hrál také ve filmu *Ireny Pavláskové Pražské orgie* a ztělesnil postavu Václava Havla ve snímku Slávka Horáka *Havel*. Hostuje v Divadle Viola v inscenaci *Pro tebe má láska*. V Městských divadlech pražských působí od roku 2009. Za roli Louise Aronsona v inscenaci *Andělé v Americe* režiséra Michala Dočekala získal roku 2019 Cenu Thálie za mužský herecký výkon. V současnosti zde má výrazné role např. v inscenaci *Smrt obchodního cestujícího* režiséra Michala Dočekala nebo v inscenacích Mariána Amslera *Yerma* a *Geniální přítelkyně*.

VOJTĚCH FRANČŮ

V Městských divadlech pražských je od roku 2025. Společně s Gymnáziem v Turnově studoval hudebně-dramatický obor na Konzervatoři Brno a potom činoherní herectví na DAMU. Je členem souboru Geisslers Hofcomedianen, kde hraje v inscenacích *Horri-bili-cribri-fax*, *Projekt Casanova*, *Pudl a pudr* a *Fantastické počátky barokního divadla v Čechách*, *Simply Simplicius aneb Svatá prostoto!* (všechny v režii Petra Haška) či *Tanec smrti* (režie Michaela Váňová). Jako host působí v Divadle Viola, divadelním spolku JEDL a ve Verichově vile. Herecky se podílel na několika televizních a filmových projektech (*TBH*, *Iveta*, *Případ tanečnice*, *Na druhé straně léta* a další). Za titulní roli v inscenaci *Simply Simplicius* získal v roce 2023 užší nominaci na Cenu Thálie. Jeho hry *Alchymisti* a *Horri-bili-cribri-fax* byly nominovány do finále Ceny Evalda Schorma za rok 2023 a 2024. V roce 2025 obdržel Cenu divadelní kritiky v kategorii Talent roku. V Městských divadlech pražských ztvárňuje hlavní role v inscenacích *Orlando* (režie Marián Amsler) a *Podivuhodný případ Benjamina Buttona* (režie Petr Hašek).

V Městských divadlech pražských hraje od roku 2016. Vystudoval ostravskou konzervatoř a už během studia hostoval v Divadle Petra Bezruče, ve čtvrtém ročníku dostal nabídku angažmá do Národního divadla moravskoslezského. Po vojenské základní službě se k Bezručům vrátil za svým oblíbeným režisérem Josefem Janíkem. Na obou scénách se představil výraznými rolemi jako např. Romeo, Roberto Zucco, Orestes, Radúz či Julien Sorel, ale i Blanche DuBois ve Williamsově *Tramvaji do stanice Touha*. V roce 2002 odešel se svou ženou Apolenou Veldovou do angažmá v pražském Švandově divadle, kde zůstal do roku 2010. I tady si zahrál zajímavé role. Průběžně hostoval v Mladé Boleslavi, Městském divadle v Mostě, V jihočeském divadle v Českých Budějovicích, v Divadle Na Fidlovačce či ve Strašnickém divadle. V Městských divadlech pražských hraje například v inscenacích *Bílá nemoc*, *Neviditelný*, *Geniální přítelkyně*, *Soused*, *Honzlová* či *Lištičky*.

KAROLÍNA KNĚŽŮ

V Městských divadlech pražských je od roku 2025. Vystudovala osmileté gymnázium v Pelhřimově a poté pražskou DAMU v oboru Činoherní herectví pod vedením Juraje Deáka. Během studia se se spolužáky zúčastnila několika festivalů, kde za jejich studentské inscenace (*Tancovaczka*, *Chladné dítě*) získala ocenění (Dream Factory Ostrava – Cena náměstkyně hejtmanky za ženský herecký výkon, International student theater festival v Bulharsku – Certificate Outstanding Actress). Již za dob studia začala hostovat v Divadle na Vinohradech, kam také po škole nastoupila do angažmá (2024/2025). V Divadle na Vinohradech hrála v několika inscenacích (*Provoz o jednom konci*, *Pygmalión*, *Danny Smiřický*, *Poprask na laguně*, *Terezka*, *Velký Gatsby*). Za roli Terezky ve stejnojmenné hře Lenky Lagronové v režii Radovana Lipuse byla nominována na Cenu divadelní kritiky v kategorii Talent roku 2024. Spolupracuje s divadelními skupinami Činohra 24/7 a Ductus Deferens, které sídlí v Tvůrčím domě Elišky Peškové na pražském Smíchově. Věnuje se také filmovému a rozhlasovému herectví.

V Městských divadlech pražských působí od roku 2021, kdy dokončil studium činoherního herectví na pražské DAMU, kde absolvoval např. v roli Prospera v Shakespearově *Bouři*. Během studia hrál také ve dvou inscenacích generačního divadelního souboru Distheatranz. V Městských divadlech pražských hraje např. v inscenaci *Hamlet* v režii Michala Dočekala, *Geniální přítelkyně* a *Nebesa* režiséra Mariána Amslera nebo *Krásný nový svět* slovinského režiséra Jaši Koceliho.

CLAIRE VAN KAMPENOVÁ
FARINELLIA KRÁL

PREMIÉRA 18. 10. 2025 V DIVADLE ROKOKO

TŘETÍ PREMIÉRA SEZONY 2025/26.

PROGRAM K INSCENACI VYDÁVAJÍ MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ.

ŘEDITEL DANIEL PŘIBYL.

UMĚLECKÝ ŠÉF MARIÁN AMSLER.

ZŘIZOVATELEM MAGISTRÁT HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY.

PROGRAM PŘIPRAVILA LENKA VEVERKOVÁ.

GRAFICKÁ ÚPRAVA LES KANCŮ.

AUTORSKÁ PRÁVA K DRAMATICKÉMU TEXTU

A PŘEKladu V ČESKÉ REPUBLICE ZASTUPUJE

AURA-PONT S.R.O., VESLAŘSKÝ OSTROV 62, 147 00 PRAHA 4.

MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ
ROKOKO ABCOMEDIE

bnt
attorneys
in CEE

CHCI SLYŠET HUDBU SFÉR.